

6 Kasım 2026, Cuma

Çift Dilli Gazete | Bilingual Newspaper

Lits & Bits

mosaics of lettrure world

TRICK OR TREAT

AKM Yaklaşan Etkinlikler

Çok Güzel Hareketler 2	*Fareler ve İnsanlar- John Steinbeck*	*Şahane Pazar Sahnede*
Tiyatro	**Tiyatro**	**Tiyatro**
15 Kasım	17 Kasım	25 Kasım
20:30	20:00	20:30

EYLÜL AKŞAMLARI

Radyoda çalan her şarkı,
Tanıdık gelen her koku
Seni andırır hep bana;
Söz, yazmayacağım sana.

Cevapsız kalan her çağrı,
Duyulmayan her çığlık
Seni getirir aklıma;
Söz, yazmayacağım sana.

(...)

>> 10'da

Returning to Where It All Began: A Homecoming Sixteen Years Later

Some places never truly leave us, no matter how far life takes us from them. They remain quietly woven into the fabric of who we are, waiting to remind us of the dreams we once carried and the people we once hoped to become. For me, Karadeniz Technical University is one such place.

>> 8'de

Bir Konferanstan Çok Daha Fazlası...

(...) Benim için o üç gün gerçekten unutulmaz bir deneyimdi. Elbette çok yoruldum, ancak geriye dönüp baktığımda harcadığım emeğe fazlasıyla değdiğini söyleyebilirim. Belki de bazı anları unutulmaz kılan şey yalnızca yaşadıklarımız değil, o anların bir parçası olmak için gösterdiğimiz çabadır.

>> 11'de

ECHOES OF HUMANITY:

KTUDELL'S FIRST LECTURE

Often described as a vibrant "rainbow" of voices, KTUDELL kicked off the new academic year with a packed hall, that familiar warm energy, and a deliberate reminder of the community we share. The department opened its doors under Shakespeare's enduring premise: "All's well that ends well." Between welcoming new faces and catching up with friends, the opening talks set a clear, motivating tone. The message was simple: Don't just attend classes. Get involved. With the 11th KTUDELL Conference ahead, new TÜBİTAK projects, and exciting opportunities in podcasting and student publishing, we were all reminded to build our own stories and bring what we study into the real world.

The opening speeches brought that message home by reminding us of our roots and what lies ahead. Looking back on over 25 years of pioneering language education, and joined by guest academics from Ordu and Giresun Universities, our professors, including Prof. Dr. Mustafa Naci Kayaoğlu, urged us to adapt and take active roles in events like the upcoming 3rd National Translation Technologies Congress. They left us with a real question to think about: Are we just going to sit back, or will we actually turn what we learn into global work?

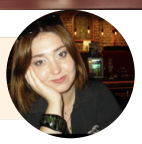

The highlight of the day was our guest, Prof. Dr. Mine Özyurt Kılıç, with her talk: "What does it mean to be human, and how has literature dared to portray us?" Instead of a heavy lecture, it felt like an eye-opening conversation about how stories capture our real-life struggles such as physical, emotional, and social. She walked us through ancient betrayals in *Antigone* and *Medea*, loyalty in *Beowulf*, and identity conflicts in Shakespeare's *Romeo and Juliet* and historical plays. The room really leaned in when she brought modern feminist voices into the mix, playing with Hamlet's famous line "What a piece of work is a man" through Angela Carter's *The Bloody Chamber* and Virginia Woolf's *Orlando* boldly shifting the focus to "a woman!"

Ending on Tolstoy's timeless question, "What men live by?" the whole event was a grounding reminder of why we're here. Literature isn't just theory on paper, it's how we understand people, and this opening set the perfect pace for the semester ahead.

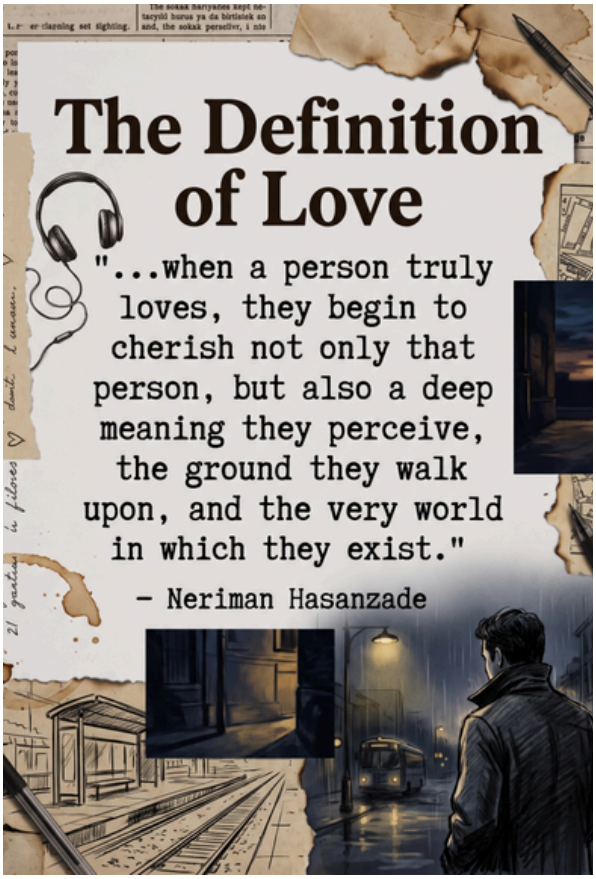
Nisa Nur Kuş

THE DEFINITION OF LOVE

So, what is love? How do people fall in love? You may have seen all sorts of definitions of love before. Every writer, poet, and literary figure has shared their heartbreak with readers in their writing. However, there is no need for complicated words and big definitions to define what love is. At times, love is just knowing how beautiful life is in the middle of an ordinary day. Even the smallest things have a greater meaning for a person in love. Love does not mean having someone by your side every minute of the day or living as if in a romantic movie. Sometimes, all you need is to know that someone else is alive in this world, under the same sky as you, for a smile to cross your face. In the name of love, little things that you never noticed become clear in your eyes.

A song in your headphones, the mysterious atmosphere of the sky at dusk, the distinct sensations you feel when you breathe in and out... All of it is exactly the same, but you start to feel it more intensely. True love should never be a burden to the heart; it should never destroy a person. Rather, it should reveal the gentlest and most honest parts of oneself – even the ones that were hidden earlier. When you care for somebody, you really want their happiness, even from a distance. As the Azerbaijani poet Neriman Hasanzade once expressed, when a person truly loves, they start loving not only the person, but also the deep meaning they perceive, the ground they walk on, and the very world they exist in. Just knowing they are out there, taking their own journey and living their own story, brings a sense of peace. Sometimes, loving is just wishing someone happiness without expecting anything in return. As one learns to love, one also understands that this is not only about being loved by another. It is a great thing to be valued by others, but one's complete happiness should never depend on a single person. It is entirely possible to learn to love oneself, love others, and enjoy life even if things don't go as planned. Maybe it is as simple as this: Love isn't lost when it is shared with someone else; rather, it is discovered again and again within ourselves, in the people we love, and in the world around us.

Elvin Asadzade

Hygge'yi Yeniden Düşünmek

"Hygge" kelimesiyle ilk kez Kopenhag'da karşılaştım. Bisiklet zili şeklindeki magnetlere bakarken üzerinde bu kelimenin yazdığı bir tanesi dikkatimi çekti. Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kısa bir internet araştırmasından sonra karşıma sıcak kahveler, loş ışıklar, battaniyeler ve evin huzuru çıktı. İlk bakışta oldukça basit görünüyordu: Dışarıda soğuk bir hava, içeride sıcak bir oda ve insanın kendine ayırdığı sakin bir akşamdan ibaretti sadece bu kelimenin anlamı.Magneti alırken kasiyer de bana hygge'nin ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ardından birkaç cümleyle, bunun Danimarkalıların günlük hayatında önemli bir yere sahip olan o huzurlu ve sıcak anları ifade ettiğini anlattı.

O gün için hygge'nin ne olduğunu anladığımı düşünmüştüm. Aslında yalnızca ilk tanımıyla tanışmıştım. Aradan zaman geçti ve Avrupa gezime devam ederken bütün İskandinav ülkelerini bitirmiş oldum. Gittiğim son İskandinav ülkesi ise Norveç oldu. Diğer İskandinav ülkelerinin aksine, bu sefer başkente gitmek yerine Haugesund adında küçük bir şehri tercih ettim.Orada fark ettim ki İskandinav ülkelerinde insanlar belirli bir saatten sonra eve kapanıyorlar. Sanki hayat duruyor. Doğanın sesi dışında başka bir şey işitmek neredeyse imkânsız. Dışarıda insan sayısı gerçekten çok azalıyor yani. İşte tam o anda aklıma hygge geldi.

Hygge'yi yeniden düşünmeye başladım. Bana en başta hygge'nin kahve, battaniye ve soğuk kış günlerinde geçirilen huzurlu anlar olduğu söylendi, ama Norveç'te ve diğer İskandinav ülkelerinde gördüğüm şey bu kavramın arkasında başka bir şey olduğunu düşündürttü. Benim gördüklerim soğuk, karanlık, dışarıda daha az vakit geçirme ve iç mekânda yaşamaya zorlanmış bir hayattı. Kendime şu soruyu sordum: Hygge bir tercih miydi yoksa koşulların sonucu mu? İnsanlar gerçekten evde olmayı, sakin akşamları, küçük grupları ve bu yaşam biçimini seviyor olabilir, ama yaşadıkları iklim ve coğrafya günlük hayatlarını belli ölçüde şekillendiriyor olabilir. İnsanlar da bu koşulların içinde kendilerine daha rahat bir yaşam alanı yaratmış olabilir. Hygge'yi romantize edememe sebebim ise, eğer bu bir koşulların sonucuysa, bu bir tercih değil, mecburiyettir. İnsanlar buna adapte olmaya çalışıyor. Belki de soğuk bir akşamda evde battaniyene sarılıp sıcak kahve içmek bazı insanlara huzurlu gelebilir, ama benim için hayatın güzel tarafı dışarıda. Bu hygge bana tutsaklık hissettiriyor. Birinin konfor alanı olarak gördüğü şey, başka biri için kısıtlanmışlık hissi yaratabilir. Ben de bu yüzden bunu romantize edemiyorum. Belki de hygge insanları gerçekten mutlu etmeye çalışmaktansa yaşadıkları koşullarla yaşamayı kolaylaştırmaya çalışıyordur. Koşullara uyum sağlama biçimidir bu. Bu koşullara uyum sağlamaya çalışırken dışarıda geçirilen zaman sayısı azalıyor. İnsanlar evlerde buluşmaya başlıyor. Peki ya bu sosyallik biçimini değiştirmez mi? Hep aynı insanlarla aynı odada oturmak gerçekten sosyalleşmek midir? Sadece arkadaşlarla değil, tek başına evde vakit geçirmek de hygge kavramının içine giriyor. Peki hygge tek başına da mümkünse, mesele gerçekten sosyallik mi?

Belki de hygge'nin merkezinde sosyallik değil, kişinin bulunduğu ortamda kendini güvende ve rahat hissetmesi vardır. O zaman yeni bir soru soralım kendimize. İnsan neden kendini güvende ve rahat hissetmeye bu kadar ihtiyaç duyar?

Dışarı-içeri karşıtlığından olabilir. Mesela dışarısı kontrol edilemezdir, soğuktur, karanlıktır ve değişkendir. Halbuki içerisi sıcaktır, tanıdıktır ve kontrol edilebilirdir. Belki de hygge, dış dünyanın değiştiremediğin koşullarına karşı kendi küçük dünyanı düzenleme biçimidir. Belki de burada hygge'nin bana neden bu kadar farklı geldiğini de anlıyorum. Çünkü benim için güvenli ve rahat bir alan, her zaman mutlu olduğum alan anlamına gelmiyor. Bazen tam tersine, fazla tanıdık olan şey beni sıkıştırabiliyor. Benim için dışarı çıkmak, yeni bir yere gitmek, hareket etmek ve neyle karşılaşacağımı bilmemek de hayatın güzel taraflarından biri.

Bu yüzden birinin huzur bulduğu şey, bir başkası için kısıtlanmışlık hissi yaratabilir. Belki de hygge'yi dışarıdan bu kadar romantik görmemizin sebebi, onun ortaya çıktığı

koşulları yaşamıyor oluşumuzdur. Soğuk bir kış akşamında sıcak bir ev, mum ışığı ve bir fincan kahve bize huzurun güzel bir tarifi gibi görünebilir. Fakat o hayatın tamamını düşündüğümüzde, aynı görüntünün ardında dışarıda geçirilemeyen uzun saatler, değişen sosyal alışkanlıklar ve mevsimin belirlediği bir yaşam ritmi olduğunu da görmek gerekir.

Bugün ise hygge'yi çoğu zaman bu koşullardan kopuk şekilde görüyoruz. Birkaç mum, güzel bir kupa, sıcak bir içecek ve battaniye... Sanki hygge'yi oluşturan şey bunlarmış gibi. Oysa bunlar belki de yalnızca onun görünen tarafı. Bir hissin estetiğini satın almak, o hissi gerçekten yaşamak anlamına gelir mi?

Kopenhag'da o magneti alırken hygge'nin ne olduğunu bildiğimi düşünmüştüm. Şimdi dönüp baktığımda ise aslında yalnızca kelimenin bana sunulan ilk hâlini bildiğimi düşünüyorum. Benim için hygge artık yalnızca sıcak kahveler, loş ışıklar ve sakin akşamlardan ibaret değil. Belki de biraz coğrafya, biraz alışkanlık, biraz sosyallik ve en çok da insanın değiştiremediği koşulların içinde kendine bir yaşam alanı yaratma çabası.

Belki de hygge, soğuğu sevmek değil; soğukla yaşamayı öğrenmenin bir yoludur.

İKİ EKOLÜN ORTAK NOKTASI: *İnsan*

Bir romanın sayfalarını çevirirken bazen kendimizi farklı bir evrende, başka bir zamanın içinde buluruz. Fakat edebiyatın tuhaf bir gücü vardır ki o da yabancı olan o atmosferi bir anda tanıdık kılar. Çünkü kültürler değişse, diller ayrı düşse de insanın özlemi, korkusu, belleği ve yalnızlığı birbirine hiç de uzak değildir. Farklı duygular hep ortak paydada buluşmaktadır.

Türk ve İngiliz edebiyatını yan yana düşündüğümde, beni bir tenis maçındaymış hissetiriyor. Tabir-i caizse tenis maçında topun kortta bir o tarafa bir bu tarafa gidip gelmesini izlemek gibi... Öyle ki, edebiyatımızda insan çoğu kez gelenekle değişimin, dün ile bugünün, ait olma arzusuyla yabancılaşmanın arasında kalır. İngiliz edebiyatında da benzer çatışmalar farklı tarihlerin ve çeşitli anlatı geleneklerinin içinden ses verir. Söz konusu ayrımlar elbette kayda değerdir; ama iki dev ekolü asıl dile getiren, insanın kendisi hakkında sorduklarıdır.

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Huzur*'unda zaman, gerçek hayatın çok ötesinde bir konumdadır. Yaşanmışlık, karakterlerin içine sirayet eder; toplum kabuk atarken insan da kendi içinde silkelenir . Romanı okurken, hafızanın bizi nasıl kurduğunu ve olduğumuz yerde bizi nasıl tuttuğunu muhakkak düşünmüşüzdür. Virginia Woolf'un *Mrs Dalloway*'inde ise sadece bir gün, zihin içinde geniş bir düzleme yayılarak pek çok lahzaya, anıya ve düşünceye açılır. Tanpınar'la Woolf'un dünyaları elbette bir değildir; fakat ikisi de insanın içindeki zamanı görünür hale getirir.

Biri bizi toplumsal başkalaşımların içine , diğeri zihnin virajlarına götürür. İkisinde de yolun sonunda yine insan vardır. En nihayetinde, insanın kendini anlamlandırma arzusu ile başkasını kavrama çabası, farklı edebiyatların oluşumunda onlara rehberlik etmiş ve etmeye de devam etmektedir. Aslında insan, insanın aynasında kendini bulma arayaşında dersek meseleyi özetlemiş oluruz.

Belki de edebiyatın ekolleri aşan asıl kesişim noktası tam olarak burada: Nispetsiz hayatları okurken kendi insanlığımızı, fitratımızı tanımakta. Tanpınar'dan Woolf'a ve çok daha fazlasına uzanan çizgi, bize aynı şeyi hatırlatır: Dünyalar da değişir, diller de... Fakat insanın kendini ve başkasını anlama ihtiyacı baki kalır. İnsanın, insanı anlama çabası hiç bitmesin; o ortak dili hiç kaybetmeyelim temennisiyle...

Muhammed Gündüz

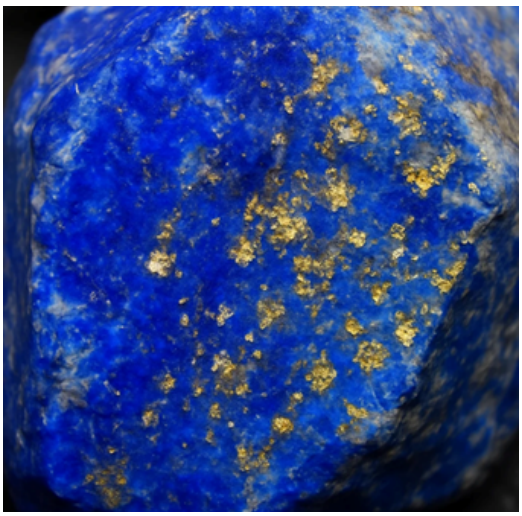
Stone of the Month

The traditional alternative birthstone for September: Lapis Lazuli

Lapis lazuli is the stone of truth and wisdom. This deep blue stone, flecked with golden pyrite, is linked with the throat and third eye chakras, honest communication and intuition, and it has been treasured for more than 6,000 years. Often called lapis, it is a deep blue rock made mostly of the mineral lazurite, with white streaks of calcite and golden flecks of pyrite that make it look like a starry night sky. Its name comes from the Latin lapis, meaning "stone", and the Persian lāzhward, which also gave us the word "azure". It is associated with the Zodiac signs Sagittarius and Libra. Every stone represents a planet as well; this stone represents the planet Jupiter, along with amethyst, jade, green aventurine, etc.

https://cdn.shopify.com/s/files/1/0061/4852/2097/files/lapis-lazuli-crystal-photo.jpg?v=1792418112

https://share.google/1QufZ5YFWzByLFqqw

Nonetheless, what are the benefits of this stone, you may ask. Lapis lazuli is one of the most potent precious stones for unlocking inner vision and truth. It radiates healing properties, fostering emotional balance and spiritual growth. Lapis lazuli stones are celebrated for their connection to the third eye chakra, enhancing intuition, and the throat chakra, promoting honest communication.
P.S.: A wise man once told me this stone is too strong for younger people; it is better not to wear it much. The recommendation is for elderly people.

Selim Artul

ORTA CADDE'NİN DUMANI:
Akçaabat Köftesinin Gerçek Hikayesi ve Diğerleri

Her şehrin insanı cezbeden bir efsanesi vardır ama Trabzon söz konusu olduğunda işin rengi genelde ya sahildeki dalgada ya da dumanı tüten bir mangalın başında değişir. Öğrenci bütçesiyle dükkânların önünden geçerken o kokuyu alıp da "Acaba bugün ne yiyeceğiz?" diye düşünürken yolumuzun illa ki kesiştiği bir lezzet var: Akçaabat köftesi. Peki, bu köfte nasıl oldu da öyle masalsı bir turistik menü maddesinden çıkıp bu şehrin kimliği haline geldi ve onu diğer köftelerden ayıran ne?

Resmi kayıtlardan ve köklerinden yola çıkarak, mesele mahalle dedikodusu gibi değil, resmi kayıtlardan yola çıkarılmalıdır. Kayıtlar, bu işin 1930'lu yıllarda Akçaabatlı yerel kasaplarda başladığını gösteriyor. 1945'li yıllarda, o meşhur Orta Cadde üzerindeki kasap dükkânlarının önünde mangal yakıp dışarıya servis açmasıyla asıl patlama başlıyor. Bugünkü efsane, o dönemin usta esnafının imece usulü kültürüne dayanmaktadır.

Gelelim en kritik soruya: *Bunu diğer köftelerden ayıran ne?*

Piyasada bulunan çeşitli köfteler hakkında çok şey biliyoruz. Bazıları kimyon içerir, bazıları pul biberle rengini değiştirir, bazıları da etin tadını tamamen baharatla saklar. Ama Türk Patent ve Marka Kurumu'nun resmi tesciline (Mahreç İşareti, Tescil No: 132) ve yöre mutfağına bakıldığında Akçaabat köftesi adeta saflık yanlısı.

https://koftesi.net/akcaabat-koftesi-karadenizden-dogan-efsane/

- Etin Sırrı: Başka yerlerde köftelerde sıklıkla kullanılan yoğun baharatlardan kesinlikle yoksun. Sırrı, Trabzon'un zengin bitki örtüsüyle beslenen yayla hayvanlarının etinde ve kıymanın içyağında gizlidir.
- Malzeme Yalınlığı: Et, biraz sarımsak, tuz ve bayat ekmek yeterli. Başka bir şey yok. Etin kendi tadını bastırabilecek tek bir yabancı maddeye bile tahammülü yok.
- Pişme ve Sunum Karakteri: O hafif dumanı üstünde meşe odunu kömüründe pişecek. Ayrıca sadece o özel közlenmiş biberi, piyazı ve ekmeği alacak. Diğer köfteler gibi tabağı dolduran patates kızartmalarıyla veya diğerşeylerle karıştırılmamalı, odak noktası sadece köftenin kendisi olmalı.

Bugün Trabzon Ticaret ve Sanayi Odası'nın koruması altında olan bu lezzet, bizim gibi öğrenciler için sınav haftalarının ve o dik yokuşlarda geçen yorgun günlerin en net ödülü.

Neticede sabırsızlıkla köfte tabağının gelmesini beklerken sokaktan vuran o serin Karadeniz rüzgarıyla birlikte anlıyorsun ki bazı lezzetler sadece karın doyurmak için değil, o sadeliğin arkasındaki yüz yıllık karakteri tatmak için yeniyor.

Süleyman Talha Tiren

RETURNING TO WHERE IT ALL BEGAN:

A Homecoming Sixteen Years Later

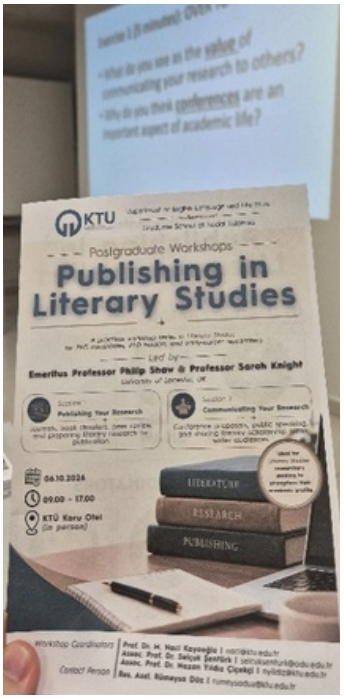
Some places never truly leave us, no matter how far life takes us from them. They remain quietly woven into the fabric of who we are, waiting to remind us of the dreams we once carried and the people we once hoped to become. For me, Karadeniz Technical University is one such place.

When I graduated in 2010, I left behind more than classrooms, corridors and familiar faces. I carried with me the curiosity, friendships and hopes that had quietly taken root during my university years.

Like many graduates, I promised myself I would return. Yet life, with its unexpected turns and relentless pace, has a way of turning years into memories. Sixteen years passed before I found myself returning to the academic home I had missed for so long.

On 6 October 2026, I had the pleasure of attending the Publishing in Literary Studies postgraduate workshop, organised by the Department of English Language and Literature at Karadeniz Technical University in collaboration with the Graduate School of Social Sciences. The event brought together researchers at different stages of their academic journeys, offering an inspiring space for intellectual exchange, reflection and meaningful conversation.

Led by Emeritus Professor Philip Shaw and Professor Sarah Knight from the University of Leicester, the workshop explored two essential dimensions of academic life: communicating research and publishing scholarly work. Beyond its practical insights into conference presentations, academic publishing and peer review, the event reminded me of something

equally important: scholarship is not simply about producing knowledge, but about sharing ideas, nurturing curiosity and learning from one another.My return became even more meaningful as I also had the opportunity to participate in the 11th International KTUDELL Conference on Language, Literature, and Translation, held on 7–9 October 2026, adding another memorable chapter to this long-awaited homecoming.

Today, as an assistant professor at Ordu University, I have the privilege of encouraging in my own students the same intellectual curiosity that was once nurtured in me. In this sense, being back at my alma mater offered a rare opportunity to reflect on how far that journey had taken me. I arrived as an academic, but somewhere in the familiar atmosphere, I recognised the student I had once been, full of questions, ambitions and an enduring love of literature. What made this occasion especially memorable was the warmth of the people

who brought us together. I am sincerely grateful to the organisers, particularly Professor M. Naci Kayaoğlu, Associate Professor Selçuk Şentürk and Associate Professor Nazan Yıldız Çiçekçi, whose efforts created an atmosphere of academic generosity and genuine connection. Their dedication made the workshop both intellectually rewarding and personally unforgettable.

There is a special kind of pride in returning to the place where your journey began and realising how deeply it continues to shape you. Equally powerful is the gratitude one feels towards the institution and the people who helped make that journey possible.

As I left, I realised that this visit had given me something beyond new academic perspectives. It had allowed me to reconnect with a part of myself that time had never quite carried away.

Perhaps that is what returning truly means: discovering that the places where we first found our direction still have something to teach us.

Sixteen years later, I returned not simply to the university where my academic journey began, but to a place that will always feel like home.

Nihal Topcu

EYLÜL AKŞAMLARI

Radyoda çalan her şarkı,
Tanıdık gelen her koku
Seni andırır hep bana;
Söz, yazmayacağım sana.

Cevapsız kalan her çağrı,
Duyulmayan her çığlık
Seni getirir aklıma;
Söz, yazmayacağım sana.

Kapısız kaldığım geceler,
Üşüdüğüm o eylüller
Yine çıkarır karşıma;
Söz, yazmayacağım sana.

Şahit olduğum hainlikler,
Duyduğum gerçek yalanlar
Dokunur sanki yarama;
Söz, yazmayacağım sana.

Her seferinde dedim kaleme,
Yalvardım dur, etme diye;
Vazgeçmiyor boş bir ümitle;
Söz, yazmayacağım sana.

Çok yazmak istedim aslında,
Durdurmak zorundaydım ama.
Bitti bak, dünden yarına;
Söz, yazmayacağım sana.

İnsan en çok, kendine verdiği sözlerin enkazı altında ezilir; çalan bir şarkıda, havaya sinen tanıdık bir kokuda ya da cevapsız kalmış çığlıklarda her defasında aynı açık yaraya dokunurken, kaleme söz geçirememek aslında unutmaya değil, düpedüz hatırlamanın ağırlığına direnmektir. İçindeki o soğuk eylül ayazına, şahit olunan ihanetlere ve yalanların ağırlığına rağmen insan bittiğine inanmak ister; oysa insanın birine artık yazmayacağına dair ettiği her yemin, aslında onu aklından bir an bile çıkaramadığının en acı itirafıdır.

Bedirhan Bilici

Bir Konferanstan Çok Daha Fazlası

Konferansın başlamasına yalnızca birkaç gün kala, değerli hocam Özlem Çakmakoğlu'nun odasına gidip okul gazetemiz Lits&Bits için konferans hakkında bir yazı yazmak istediğimi söylediğimde, işlerin buraya kadar geleceğini hiç tahmin etmemiştim. O kısa süre içerisinde beni ekibe dahil ettiği ve bana bu inanılmaz deneyimin bir parçası olma fırsatı sunduğu için kendisine gönülden teşekkür ediyorum.

Benim için o üç gün gerçekten unutulmaz bir deneyimdi. Elbette çok yoruldum, ancak geriye dönüp baktığımda harcadığım emeğe fazlasıyla değdiğini söyleyebilirim. Belki de bazı anları unutulmaz kılan şey yalnızca yaşadıklarımız değil, o anların bir parçası olmak için gösterdiğimiz çabadır. Bu süreçte yanımda olan, işin bir ucundan tutarak bana destek veren sevgili ekip arkadaşlarım Bedirhan Bilici ve Seda Maden'e de ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Birlikte çalışmak ve bu deneyimi paylaşmak, konferansın benim için taşıdığı anlamı daha da özel kıldı.

Açıkçası konferansa katılırken öncelikli hedefimi yeni insanlarla tanışmak ve akademik çevremi genişletmek, yani network kurmak olarak belirlemiştim. Ancak sunumları dinledikçe, birbirinden farklı konulara dair yeni bilgiler edindikçe ve akademisyenlerin fikir dünyalarına yakından tanıklık ettikçe network kurmanın bu deneyimin yalnızca küçük bir parçası olduğunu fark ettim. Konferans bana sadece yeni insanlarla tanışma fırsatı sunmadı; aynı zamanda edebiyata, çeviriye ve akademik çalışmalara farklı açılardan bakmayı da öğretti.

Elbette konferanstan geriye kalanlar yalnızca akademik bilgiler değildi. Röportaj yapma fırsatı bulduğum değerli hocalarım, mezun olduktan sonra da KTUDELL ailesiyle bağlarını koparmayan arkadaşlarımız, daha önce tanışma fırsatı bulamadığım sevgili sınıf arkadaşlarım...

Her biri bu üç günü benim için daha anlamlı hâle getirdi. Onlarla yaptığım sohbetlerden, paylaştığımız fikirlerden ve birbirimizin deneyimlerini dinlemekten edindiğim yeni bakış açılarını en az konferans sunumları kadar değerli buluyorum.

Böylesine güzel bir deneyimin ardından geriye hem tatlı bir yorgunluk hem de yeni şeyler öğrenmeye duyulan daha büyük bir istek kalıyor. 11. Uluslararası KTUDELL Konferansı'nı güzel anılarla geride bırakırken, şimdiden 12. Uluslararası KTUDELL Konferansı'nı heyecanla bekliyorum.

Gupsenur Atalar

ktudell

Çiftdilli Gazete | Bilingual Newspaper

Lits & Bits

mosaics of lettrure world

VOICES ARE BETTER THAN ECHOES

Let's Stay in Touch
'til the Next Release!

litsnbits@ktu.edu.tr